П е р е ц ь

№ 13. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1948 р.

ЦІНА 1 КРБ.

К О С А Р

Придивилася Маруся
У жнива до Василя,
Але й тут, між косарями,
Ваньку парубок валя...

Всі беруть широку ручку,
І кладуть як слід покіс, —
Тільки в Василя одного
Ручка з горобиний ніс.

І сказала Марусина
Бригадиру: — Дядьку Клим,
Одділіть його від гурту,
Я в'язатиму за ним! —

І виводять хлопця з гурту.
На арену, так сказать...
Почина Василь косити,
А вона за ним в'язать.

Посміхається лукаво,
І невтомна і метка,
Наступа йому на п'яти,
Бригадира знов гука:

— Дайте ще сюди одного,
Слабуватий це косар!.. —
Василя од стиду кида
Спершу в холод, потім в жар...

Ширшу й ширшу хлопець ручку
З того стиду набира.
Люди дивляться, сміються:
— Так його, давно пора!.,

Виробляв дві норми з гаком
До осінньої пори,
А розсердиться на дівку,
Може виробить і три.

Так-то вивела у люди
Марусина Василя, —
Ненахвалиться тепер ним,
Він Марусю вихваля.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

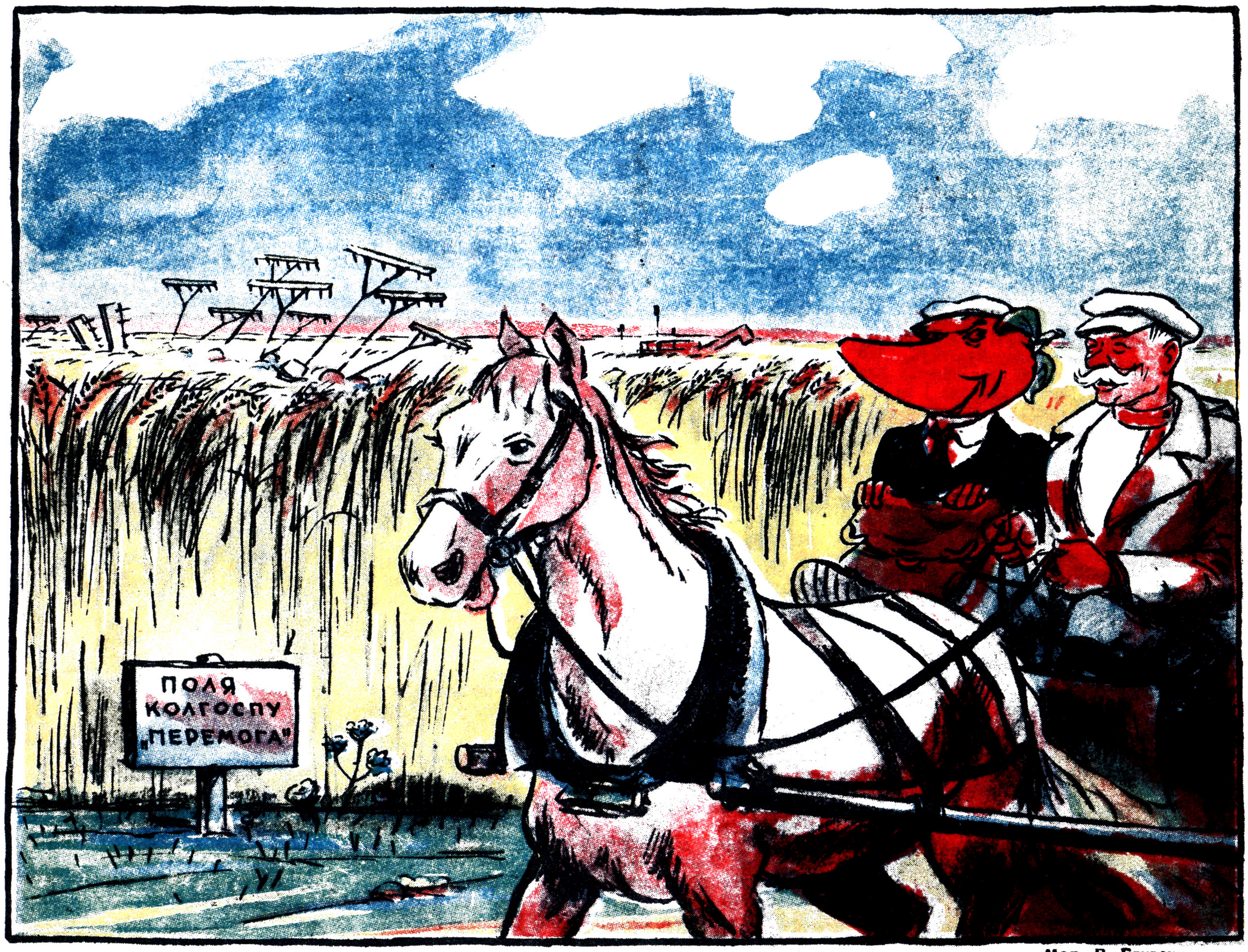

Мал. В. Гливенка

ПРИЄМНА СИТУАЦІЯ

ПЕРЕЦЬ (до голови колгоспу). — От так ситуація, товаришу голово: не можу покритикувати вас за те, що в полі людей не видно!

СЕНСАЦІЙНА ІСТОРІЯ

Розділ перший

З ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПРОТОКОЛУ

Полісмен показав: «О 12 годині дня я обходив свою дільницю. Біля газетного кіоска я почув крик і побачив людей, що тікали. Дивлюсь: цей молодчик (він зараз удає непритомного) кидається на прохожих. Ну, я його й заспокоїв дубинкою по голові».

Продавець газет попросив занести до протоколу таке:

«Я хазяїн газетного кіоска на розі 237 і 542 вулиць. Коли цей містер підійшов до мене, я відразу ж побачив, що він не в собі. Містер купив у мене цілу купу газет, пояснивши, що пробув три роки у такому місці, де не було ні газет, ні радіо, і він не знає, що діється на білому світі.

Тут же, не відходячи від кіоска, він почав читати газети, ковтаючи їх, як вовкодав печінку. Я бачив, як після кожної прочитаної газети він мінився на обличчі, збуджувався. Потім почав жестикулювати, потрясати кулаками, вигукувати якусь нісенітницю, і рантом, крикнувши «Геть!», накинувся на якогось прохожого містера. Поваливши свою жертву на землю, він зірвав з неї модний червоний галстук і почав топтати його ногами. Потім почав ганятися за жінками. Спіймає, витре помаду з губів ранковим випуском «Нью-Йорк Таймс» і знову женеться за іншою жінкою. Потім він намагався відняти повітряні кульки у вуличного продавця, але той утік. Під час цього інциденту одна червона кулька відірвалася й полетіла. А цей містер погрожував їй услід кулаком.

Містер полісмен застукав його саме тієї хвилини, коли він здирав нову червону спідницю з тещі секретаря місцевої організації Американського легіону».

Під час обшуку у непритомного злочинця було знайдено такий документ:

«Довідка

Містер Хам Барам лікувався в міській лікарні для душевнохворих ім. Гувера з 1.XII—1945 р. по 20.V—1948 р. Хама Барама, який внаслідок надмірного багаторічного читання херстівської преси хворів на гостру форму розрідження мозку, лікарський консиліум визнає цілком здоровим. Деяка недоумкуватість, що залишилася в нього, не дає підстав для дальшої ізоляції містера Барама і не може служити перешкодою для його участі в наступних президентських виборах Читання місцевої преси залишається надалі протипоказаним. (Підпис)».

Цей папірець вніс у пригоду цілковиту ясність, і нещасного Хама Барама було вдруге доставлено до того ж будинку, звідки він вийшов уранці.

Розділ другий

ВІДКРИТТЯ ХАМА БАРАМА

Продовженням нашої історії є нижченаведений «Відкритий лист» п. Хама Барама, опублікований в американських газетах:

«Панове! Я — нещасна жертва інтриг червоних. Мене ув'язнили в будинок для божевільних, щоб приховати від світу моє геніальне відкриття. Я відкрив новий радикальний і дуже простий спосіб, як покінчити з червоною небезпекою. Для цього треба лише знищити червоний колір. Я впевнений, що крамола в усьому світі розповсюджується саме через червоний колір. Цей колір в усіх його відтінках — колір антиамериканський, нелояльний, неблагонадійний, крамольний. Він розбещує нестійку в наші дні народну свідомість. Червоний колір повинен бути безжалісно вигнаний з території США, а також з території країн, що вживають сигарети «Верблюд» і «план Маршалла». Геть червоні бархати, шовки, губну помаду, червоне вино й червоне дерево! Геть казку про Червону Шапочку!! Геть кармін, кіновар, краплак і червоні помідори!!!»

ЕПІЛОГ

Через 2 години після опублікування вищенаведеного листа, містера Хама Барама було випущено з жовтого дому. Того ж дня він одвідав Білий дім, Тепер він працює керівником відповідальної комісії, що розробляє законопроект про заборону на території США червоного кольору, як кольору спокусливого й нелояльного, який натякає на деякі неприємні події останнього тридцятиріччя.

Ю. ІВАКІН.

Англо-американські військові власті вербують колишніх есесівців на службу в поліції.

Мал. К. Агніта

—О, Ельзо, я ідіот! Я приховав, що був есесівцем і мене не прийняли в поліцію.

Перуанський Телевізор

ПРИКЛАД, ГІДНИЙ РАСИ...

Недавно в італійському офіціозі «Газетта Уффіціале» було надруковане повідомлення про відзначення вищими нагородами 22 офіцерів за військові заслуги.

Недосвідчений читач може подумати, що італійський уряд з запізненням нагородив італійських партизанів, які доблесно боролися проти гітлерівців.

Але синьйор де-Гаспері та його колеги з обуренням відкинули б таке припущення. Вони видають нагороди лише тим, хто боровся разом з гітлерівцями, а не проти гітлерівців.

Серед нагороджених є, наприклад, фашистський військовий кореспондент Велано Діонісі, про якого сказано, що він «героїчно загинув» на... російському фронті і нагороджується за це найвищою військовою нагородою — золотою зіркою.

Такі ж високі нагороди одержали капітан гірської артилерії Альбері і старший капрал берсальєрів Кнеріні та дюжина інших. Всі вони, виявляється, «героїчно загинули на російському фронті».

Про всіх їх у наказі сказано, що вони «героїчно загинули, показавши світові приклад, гідний їхньої раси»...

Що ж, у свій час італійський дуче теж щедро роздавав нагороди за подібні «подвиги». Роздавав доти, доки його самого не нагородили мотузяним галстуком.

ЩЕ ПРО НАГОРОДИ

Недавно в Нью-Йорку було нагороджено 50 школярів — переможців конкурсу дітей на звання кращих знавців правил вуличного руху.

Цей конкурс був організований Автомобільною лігою та шкільним відділом Нью-Йоркського муніципалітету.

Організатори конкурсу обіцяли переможцям не тільки медалі, а й екскурсію у Вашінгтон, щоб діти на власні очі могли побачити історичні документи, які гарантують свободу і рівність усім американським громадянам.

50 нагороджених начепили на груди 50 медалей і приготувалися їхати до Вашінгтона.

Але тут виникла непередбачена й непереборна перешкода. Серед переможців було четверо дітей-негрів: Джон, Джек, Том і Боб.

Жоден вашінгтонський готель не погодився пустити навіть на одну добу Джона, Джека, Тома і Боба.

Довелося відмовитись од екскурсії.

А втім, поїздка до Вашінгтона взагалі була зайва. Переможці конкурсу, навіть не читаючи вашінгтонських документів, встигли вже переконатися в тому, як добре гарантована рівноправність американських громадян.

С. ЕДЖ.

■

Володимир СОЛОВЙОВ

Казка для дорослих

Вищі службові особи Чілі заявили, ніби комуністи наказали комсомольцям викрасти президента республіки п. Відела.
«Нью-Йорк таймс».

Кажуть, тьотя якась в Чілі
З-підтишка підмітила,
Як ледь-ледь не вкрали з вілли
Президента Відела.

Діло це (на згубу Чілі),
Що страшне, як бачите,
Комуністи доручили
Комсомольцям начебто.

Комсомол, живим манером,
Обсудивши онее,
Дав обтяпать піонерам
Діло незаконнее.

Піонери — не малята.
В них свої задачі є:
І для них, мовляв, занадто
Діло це — дитячее!

І по їхній, по причині,
Що вже «встигли вирости» —
Жовтенятам доручили
Президента викрасти.

Через це тепер в стократ
Преса вся в істериці,
Що у преси на хлоп'ят
Свій приціл в Америці.

В читачів вона престиж
Береже, як бачимо.
Та казкам же вірять лиш
В віці, у дитячому.

Переклад з російської
С. ОЛІЙНИКА.

Хліб наш насущний

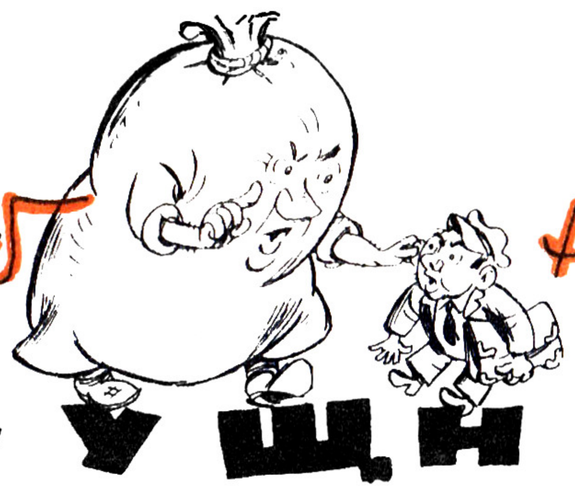

Це не п'єса. Це — постановка. Постановники: завідувач Полтавської обласної контори «Південзаготзерно» т. Потреба і керуючий Харківським трестом «Укрзаготбуд» т. Єжов. Єдина дійова особа — це урожай, а вищезгадані особи — бездіяльні, або, висловлюючись фігурально, «шумкі в порожньому кипінні». І це не театральна постановка, а постановка питання про зберігання врожаю.

МІРКУВАННЯ ПЕРЕД ПОЧАТКОМ

Не личить людей, яких, як кажуть канцеляристи, «кинули на хліб», зачисляти до «потерпілих од урожаю». Та, на жаль, інколи доводиться таких людей зачисляти, щоб не потерпів від них урожай. От, і міркуєш, з чого ж почати? Напишеш, наприклад, що на Гребінківському пункті «Заготзерна» не вкрили дах зерносховища. Але поки фейлетона надрукують, дах уже вкриють, а описана особа, одержавши з вини «Союздруку» із запізненням наш журнал, прочитає і скаже:

— Еге, ПЕРЧЕ, дах у нас уже не тільки вкрито, а й просмолено. І смола встигла вже розтанути, і сонце знову заглядає в зерносховище.

Вийде конфуз. От, ми й вирішили зупинитися лише на постійно діючих негативних факторах.

ДЕЗИНСЕКЦІЯ

Перший постійно діючий фактор в Полтавській обласній конторі «Південзаготзерна», як це не дивно, — клоп.

Клопи тут водяться скрізь — у меблях, справах і навіть у телефонних трубках. Вони нещадно гризуть співробітників, відвертають їх увагу від основної діяльності. Захоче, наприклад, співробітник поставити цифру в потрібну графу. Тільки націлиться, а клоп — ррраз! — і укусив. Рука здригнулася, цифра попала не в ту графу, і 10 вагонів піску з обласної бази «Заготзерна» потрапляють в Малоперещепинський пункт, в район, де й свого піску не знають куди дівати.

Укусив, мабуть, клоп і завідувача Малоперещепинського пункту «Заготзерна» тов. Дяченка, коли він складав відомості про підготовку технічної бази до приймання врожаю. Рука здригнулася, він і написав.

«Загальна місткість складів 3 тис. тонн. В тому числі: відремонтовано склади місткістю 3300 тонн, ремонтується склад місткістю 1500 тонн».

Якась хитромудра арифметика! Сам т. Дяченко знизує плечима: «Я це механічно підписав. До кожної буковки не дочитувався..,»

Завідувач обласної контори «Південзаготзерна» т. Потреба і його заступник т. Трегуб з дорогою душею хотіли збудувати нові склади. Але їх, мабуть, щось укусило, бо, замість складських приміщень, вони збудували собі в Полтаві по затишному особнячкові.

Без дезинсекції тут уже не обійтись!

«ШАБАШКИ»

Будівництво Глобинського елеватора (будує Харківський трест «Укрзаготбуд») переживає щасливі дні. За офіціальними даними, воно перебуває в пусковому періоді. Цей період триває з 1944 року. Шість начальників силкувалися пустити елеватор, а він не пускається. Останній «останній строк» пуску елеватора — III квартал цього року. А до кінця будівництва треба виконати робіт на 850 тис. карбованців. Виконано ж лише на 100 тисяч.

— Нещасливе це місце, — каже т. Щербина, шостий начальник будівництва. — Забуте місце!

І справді забуте! У першу чергу забув про нього сам т. Щербина. Його було призначено начальником будівництва ще 28 грудня 1947 р. 8 січня 1948 р. він видав наказ про вступ на посаду. До роботи на будівництві приступив з 1 травня. Майже 5 місяців одержував він зарплату в двох місцях, а будівництво Глобинського елеватора—ні з місця!

За час будівництва встигли збудувати собі будинки деякі низові працівники: комірники, столяри тощо. Більш відповідальні вважали за краще під маркою «соціалістичної допомоги колгоспам» роздавати будівельні матеріали і одержувати від колгоспів продовольчу допомогу без всякої марки. Хоч ці речові докази давно вже з'їдено, все ж відомо, що розбазарено будівельних матеріалів по планових цінах на 12 тисяч карбованців.

Три місяці на будівництві взагалі нічого не робилося. Як відомо, з будівництва дозволяється виносити тріски, так звані «шабашки». Та ж елеватор не будували, значить, не було трісок. Але їх виносили. Розібрали на «шабашки» 2 вагони хорошого ділового лісу, а потім почали плакати, що невистачає матеріалу. Збитки по будівництву досягли вже 137 тисяч карбованців. Будівельники скаржаться: «Нам ніхто не допомагає», а помічників у них більше, ніж треба. Для ясності зупинимось лише на одному документі:

«Начальникові Глобинського елеватора.

Дуже прошу дати Ваше розпорядження зробити мені особисто 4 лутки з наличниками, розміром зсередини — заввишки 103 см., завширшки 69 см. Я починаю будувати собі будинок і прошу мені допомогти в цій справі, а я в свою чергу чим-небудь допоможу вам.

З привітом керуючий Глобинським держбанком Кротов. 29.III. — 48 р.».

Цей «керуючий» не врахував, що його лист потрапить до ПЕРЦЯ. Решта діячів, допомагаючи будівництву, ніяких речових доказів не залишає. Це служить доказом їх далекозорості. Але ні короткозорі. ні далекозорі діячі не бачать кінця будівництва. Не бачимо його й ми.

КВАРТИРНА СПРАВА

Новий урожай, з любов'ю вирощений колгоспниками, певен, що пункти Полтавської обласної контори «Південзаготзерна» зустрінуть його як жаданого гостя, дадуть йому зручне приміщення і збережуть від втрат. Зустрінуть, та не всі. На багатьох заготпунктах житлоплоща зайнята ще торішнім зерном. Не судитись же урожаєві з урожаєм за квартири! Тут із залізницею судитись треба...

Південна залізниця виконує заявки на подачу вагонів для відвантаження зерна не більше, як на 50 процентів. Це дуже відбивається на виселенні із складів торішнього врожаю! І зерно виселюється само. На Глобинському пункті таке перевантаження, що зерно вирвало стіну одного складу і випирає стіну другого. Торішній урожай більше дисциплінований, ніж заготувачі й залізничники. Він поспішає звільнити приміщення для нового врожаю без судової тяганини.

КЕЛЕБЕРДА

А що зараз робиться на «глибинках»? У першу ж чергу врожай рине туди...

Найзапущеніша глибинка на Полтавщині — це Келеберда (Крюківський пункт «Заготзерна»). Складів там немає, зерно зберігається в бунтах.

До 1 вересня в Келеберді повинні збудувати великий склад. Ні кошторисів, ні проектів будівництва немає. Вирішили збудувати кам'яний склад — не знайшли каменю. Прибув ліс — його нічим розпилювати. Будувати з піску — не вміють. Видно, цей склад буде будівлею, виведеною на піску.

У Кремінчуці Келеберду вважають «малою землею». Зв'язок з нею дуже поганий, особливо взимку. Всяку безнадійну справу кременчуцькі заготувачі звуть «келебердою».

Ось така «келеберда» спостерігається в Полтавській обласній конторі «Південзаготзерна». По ремонту складів вона посідає останнє місце на півдні.

— Ми даємо приріст складо-місткості за декаду на 2 проценти, а треба — 20 процентів, — каються працівники контори. — По капітальному будівництву ми здали менше 40 процентів місткості. Крім Козельщини, жоден район не знає ще своїх складських резервів.

Так керівництво обласної контори виконує постанову Пленуму ЦК КП(б)У, що вимагає «на 15 червня цілком закінчити капітальний і поточний ремонт складів і підготувати всю наявну складську місткість до приймання хліба».

ЗАСУШЕНІ ПИТАННЯ

Їх цілий гербарій. Перше з них — питання про зерносушарні. В області невистачає зерносушарень. Тут цілий рік не можуть добудувати зерносушарню в Кобиляках. Тільки тому, що на Полтавщині засушили питання про зерносушарні, восени доведеться возити вологе зерно для просушування з пункта на пункт і назад, перевантажуючи і без того перевантажений транспорт.

Друге питання — про живих людей. На Крюківському пункті, наприклад, немає ні червоного кутка, ні чайної, ні буфета, ні, бодай, навісів для здавачів хліба, де вони могли б пересидіти негоду. Про здавачів хліба на Полтавщині дбають ще менше, ніж про зерно. Наявність цих засушених питань невблаганно підмочує репутацію керівництва Полтавської обласної контори «Південзаготзерна».

От і вся постановка.

Урожай наступає! І чим більше буде дійових осіб та чим швидше зникнуть бездіяльні, тим краще буде збережений хліб наш насущний, увесь, до єдиного зерна.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Ілюстрації В. Гливенка

Б Р Ж У Х О - М О В А

(ЧЕРНЕТКА НАУКОВОЇ РОБОТИ)

Ця моя робота — плід довгих і кропітких лінгвістичних дослідів. На щастя, результати цих дослідів перевищують мої найсміливіші сподівання: **я відкрив нову мову.**

Творцем цієї мови є невеличке плем'я, назване мною умовно племенем «ульзів». Воно розташоване у Львові, в будинку управління Львівської залізниці, на розі вулиць Гоголя та Міцкевича.

Цікаво, що ульзи користуються своєю мовою не тільки у себе вдома, на розі вулиць Гоголя та Міцкевича. Констатована мною вроджена любов ульзів до залізничної справи призвела до того, що в їх руках спинилися всі керівні посади на Львівській залізниці. Підстьобувані племінним честолюбством, ульзи протягом короткого часу зуміли зробити свою мову офіціальною мовою підвідомчої їм організації. Це найсильніше відбилося на станціях, чимало з яких пишеться вже сьогодні ульзівськими назвами, що мають інколи лише дуже далеку схожість з відомими тут досі мовами: українською та російською.

В 9 кілометрах від Львова є районний центр, що по-українському і по-російському зветься «Брюховичі». Та якщо ви схочете поїхати туди поїздом, то ви потрапите не до Брюхович, а до «Бржуховице», таку-бо назву прочитаєте на квитку і на станційному будинкові.

На лінії Львів—Київ є село Задвір'я (рос. Задворье), вславлене розгромом білополяків у 1920 році. Залізничній станції Задвір'я ульзи дали свою назву «Задвурже». Розташоване на цій самій лінії місто Золочів зветься по-ульзівському «Злочів», чепурненька станція Борщевичі зветься «Барщовіце», старенька Скварява — «Скваржава», а мальовничий Куткір (рос. Куткор) — «Куткорж».

Не уціліла від ульзів і Рясна Руська, яку вони перейменували на «Рженсну Руську». Буцнів (рос. Вуцнев) уже сьогодні не Буцнів, а «Буцнюв», Полтва уже не Полтва, а «Пелтев»; Підмонастир (рос. Подмонастырь) уже не Підмонастир, а Подманастерж, Заболотці (рос. Заболотцы) вже не Заболотці, а «Заблотце». Станція Росоховатець (рос. Росоховатец) іменується тепер «Росоховацец», а станція Рихтичі (рос. Рыхтичи)—«Рихцице»(!).

Своєю мовиою експансією ульзи охопили вже не тільки Львівщину й Тернопільщину, але й північні схили Карпат. Так, наприклад, зникла вже навіть з офіціального залізничного покажчика підгірська станція Синевідське Вишнє (рос. Синеводское Вышнее), а на її місці красується «Сыновудзко Выжне». Така сама доля спіткала станцію над Прутом «Матіївці» (рос. Матеевцы); її перейменували ульзи на «Матийовце». — Станцію «Криве» вони ще більше викривили, охрестивши її ім'ям: «Крживе» і т. д. і т. д.

Мова ульзів не терпить прозаїзмів, вона дуже поетична. Це моє твердження можу ілюструвати яскравим прикладом. Між Львовом і Перемишлем споконвіку існує містечко — а тепер районний центр — Судова Вишня. Вроджена нехіть до слова «суд» і вроджена любов до краси спонукали ульзів дати станції більш поетичне ім'я, і вони назвали її «Садова Вишня». Правду кажучи, це нікому не заважає, і поряд з містом Судова Вишня мирно уживається станція Садова Вишня. Ніхто ще від цього не захворів ні в Судовій Вишні, ні в Садовій Вишні.

Характерною рисою мови ульзів є те, що більшість іменників у них не відмінюється. Та й як відмінювати такі іменники, як «Рихцице»? Рихцице, Рихцицого, Рихцицому... Ні, так можна бог знає до чого добалакатися!

Всі наукові дані вказують на те, що мова ульзів споріднена з слов'янськими мовами, дарма, що в ній є елементи французчини: замість станція «Красне» (рос. Красное) ульзи залюбки говорять «Красне́», наголошуючи перший склад від кінця.

Дехто з дослідників вважає, що мова ульзів перебуває під сильним польським впливом, проте такі думки не витримують наукової критики: «Криве» по-польському не «Крживе», а «Кшиве», і «Рясна» не «Рженсна», а «Женсна».

Сподіваюся, що моє відкриття збагатить скарбницю світової лінгвістики, а невідоме досі плем'я ульзів моя робота виведе на денне світло, разом з їх мовотворчим талантом.

P. S. Невідомі мені люди розпускають чутки, ніби я помиляюся, ніби справа тут не в мові племені ульзів, а в недостатній письменності деяких керівників Львівської залізниці. Маю надію, що шановна редакція дасть належну відсіч цим негідним витівкам осіб, які намагаються попсувати таким чином мою наукову кар'єру.

Ярослав ГАЛАН,
дійсний член-кореспондент ПЕРЦЯ.

Мал. О. Козюренка

— От шкода, вже виїжджати треба.
— Що, відпустка закінчилася?
— Ні, відрядження.

„БИСТРИЙ“

У колгоспі ім. Петровського, Мартоноської сільради, Ново-Миргородського району, Кіровоградської області, жив та проживав кінь «Бистрий».

«Бистрий» був собі кінь не дуже рисаковитий, не дуже першеронистий і зовсім не англійський скакун: одне слово, кінь, як кінь — колгоспний чесний кінь-трудяка.

А в Ново-Миргородському районі жив, навпаки, ветеринарний лікар т. Шилін.

От голова артілі ім. Петровського т. Білокурова, коли т. Шилін приїхав до колгоспу в різних таких дуже ветеринарних справах, попрохала оглянути «Бистрого».

Ветлікар Шилін оглянув:

— Амба вашому «Бистрому», — сказав лікар. — Салотопка Ново-Миргородська вашому «Бистрому». І мило з вашого «Бистрого» буде не «Букет моєї бабушки», а просто буде мило з «Бистрого» — ганчірки прати! От! Вибраковую «Бистрого»!

Голова колгоспу т. Білокурова запитала:

— Що таке? Може, сап? Може інфекційна язва шлунку? Може кір чи скарлатина? Може епідемічні козинці? Небезпечно для інших коней? Може ще й на корови кинеться? Чи на індики?

— Ні, хвороба не заразлива, — відповів Шилін, — проте на мило! І то негайно! Вибраковую!

Тов. Білокурова не віддала «Бистрого» на мило:

— Хай хоч воду возитиме та дрова! Чесна коняка «Бистрий», багато для колгоспу попрацював! Хай доживає в колгоспі!

За кілька часу після визиту ветлікаря Шиліна приїздить до колгоспу ім. Петровського представник Ново-Миргородської промартілі ім. 13-го Жовтня Зінченко з розпорядженням Шиліна негайно здати вибракуваного «Бистрого» до райветлікарні, а звідти на салотопку, «чтобы не произошла у вас гибель данной лошади».

Наказа цього скріпив своїм підписом і головний ветлікар Ново-Миргородського райвідділу сільського господарства Бибиков.

Голови колгоспу в цей час не було, на протести колгоспників Зінченко не звернув уваги, вхопив «данную лошадь» за обротьку й поволік «на мило».

А далі вийшло так.

На салотопку «Бистрий» не потрапив, а, навпаки, опинився він у стайні промартілі ім. 13-річчя Жовтня, де його підгодували й почали возити крам по базарах...

Та й голова промартілі Москаленко катався «Бистрим» по району.

А треба вам сказати, що «Бистрий» таки непоганий кінь — їздити ним можна.

Не раз т. Білокурова їздила до Ново-Миргорода клопотатися, щоб повернули «Бистрого», але Москаленко його ховав, а заввідділом сільського господарства т. Самченко все обіцяв, усе обіцяв.

І так було, аж доки в справу не втрутилися обласні організації, — тоді тільки повернули «Бистрого» колгоспові.

* * *

Отакі справи правляться.

Переплутались поняття.

На ветеринарній мові — «вибраковка», а насправді — порушення Статуту с.-г. артілі.

На районній (ново-миргородській) мові — «салотопка», а насправді — «розбазарювання колгоспного майна».

Та що ж робити, щоб кінець кінцем усталити мову, щоб однакові були розуміння і слів, і цілих фраз!

Не інакше, як заспівати, трішки змінивши, відомої пісні:

Запрягайте, хлопці, «Бистрого»
Та паняйте в Кіровоград,
Привезіте постанови
Про порушення Статуту с.-г. артілі.

Може воно не дуже й складно, так проте буде корисно.

Привезіть постанови і покажіть Шиліну, Бибикову, Москаленкові, Зінченкові, Самченкові, прокуророві, іще комусь там, которі вищі і которі нижчі...

Остап ВИШНЯ.

«СЛУХАЛИ І УХВАЛИЛИ».

(З протоколу засідання правління Забузького колгоспу, Хмільницького району, Вінницької області).

СЛУХАЛИ: Докладну записку бригадіра 2-ї бриг. тов. Ланового С. про їздового Бойка Степана вийшов кінь із строя встановити причину.

УХВАЛИЛИ: Заслухавши докладну записку бригадіра 2-ї бригади тов. Ланового С. Ф. правління колгоспу схвалює визвати тов. Бойка Степана і попитати де зробився побой коня коли з вени Бойка С. справу скирувати до суду і питання поставити на другому засіданні як хто винов-ний.

«ВІДКРИТТЯ» ГАЗЕТИ «ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР»

«Червоний прапор» (№ 18 за 1948 р.) — орган Білолуцького райкому КП(б)У Ворошиловградської області.

«Їдкою гострою критикою і здоровим ідейно витриманим сміхом виправляти недоліки в колгоспі» — завдання колгоспної гумористичної газети «Реп'ях».

ТРАГЕДІЯ КРИТИКА

— Ти зрозумій, я розкритикував усі праці Іванова, а його призначили до нас на керівну роботу...

— Але, любий, ти ж за цей час міг змінити свої погляди.

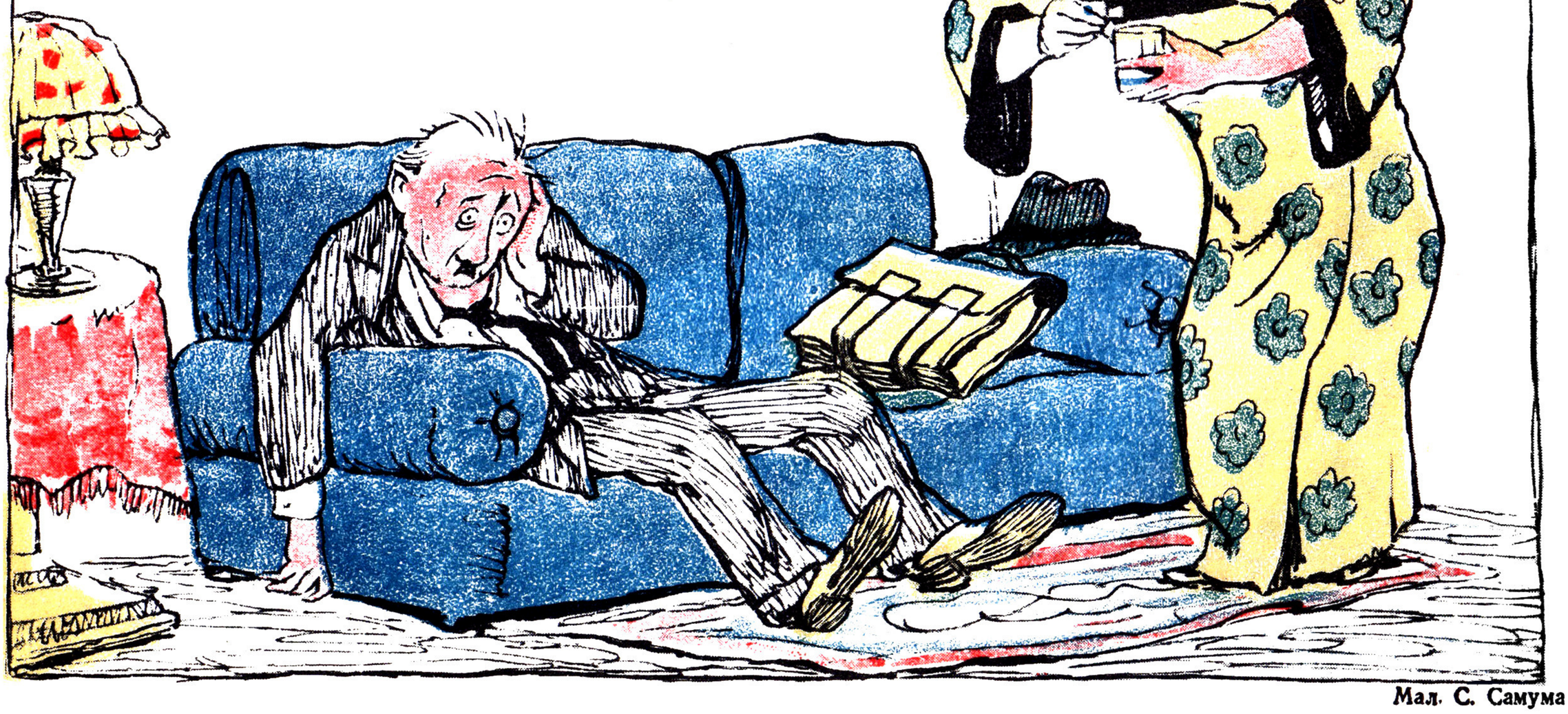

Мал. С. Самума

ЗАГАДКОВА КАРТИНКА

Мал. Л. Каплана

А де ж демократія?

Перечниця

ВЕЧІРНІЙ ДЗВІН...

Вечірній дзвін, вечірній дзвін, багато дум наводить він... Особливо о 2 годині ночі, коли в пожежний дзвін починає калатати районний страховий інспектор гр. Сидоренко.

Стривожені мешканці м. Глинська, Сумської області, збігаються з відрами на площу.

— Хто горить?! — питають вони у тих, що прибули раніше.

— Страховий інспектор.

— А-а-а... знову напився?

— Знову...

Тимчасом Сидоренко підходить до натовпу:

— Спите? — кричить він. — Не маєте права спати!.. Оголошую пожежну тривогу!..

Люди, лаючись, розходяться додому досипати.

А районний страховий інспектор Сидоренко залишається на площі «догоряти на роботі».

ВІДПОВІДАЙТЕ!..

ПЕРЕЦЬ одержав з Полтави колективного листа. Під листом 43 підписи.

«Уже більше року, — пишуть жителі вулиць Коцюбинського, Некрасівської й Артемівської, — ми ходимо по воду — хто за кілометр, а хто й далі... А все через те, що трест «Водоканал» ніяк не може відремонтувати водорозбірну колонку на розі Артемівської і Некрасівської вулиць. На ремонт цієї колонки у нас уже 4 рази збирали гроші. Де ж ремонт? Куди поділися наші гроші?»

І справді: де ж ремонт? Куди поділися зібрані гроші? Товаришу Лапигін, ви ж директор Полтавського «Водоканалу», — відповідайте!..

ВСЕ Є І НІЧОГО НЕМАЄ

Будинок пошти у шахтарському місті Моспине потребує капітального ремонту. Про цей ремонт є вже три постанови Моспинської міськради, рішення Макіївського міськкому КП(б)У, постанова Макіївської міськради. Є, нарешті, розпорядження Сталінського облвиконкому. Крім того, є ще урочиста обіцянка начальника шахтоуправління № 7 тов. Губарева негайно розпочати ремонт. Отже, постанови, рішення, розпорядження та обіцянки є. Чого ж немає?

Як пише нам виконуючий обов'язки голови Моспинського міськвиконкому тов. Чвильов,— немає покрівельного матеріалу. А начальник пошти тов. Колісниченко пише, що покрівельний матеріал тут ні до чого — він зовсім непотрібний. Потрібні цемент, цегла й пісок. Так вони є. Чого ж тоді, кінець кінцем, немає? У тов. Губарева немає охоти ремонтувати пошту, а в тов. Чвильова немає охоти псувати взаємини з тов. Губаревим. А в цілому — у Моспині з 1943 року немає пошти.

КІТ У МІШКУ

Недавно в Києві був обласний ярмарок. Ярмаркувала тут і Бишівська райспоживспілка. Купила вона на базі «Укоопторггалантереї» кота в мішку — красиво запаковану партію гребінців 1-го сорту. Розпакували в Бишеві покупку, а там не гребінці, а чистісінький брак. А на бракові фабрична марка: «Промгалкомбінат. Київ». Підписів директора комбінату т. Бухгалтера та його помічника по збуту браку директора бази т. Шляпошникова на гребінцях немає.

УЛЬТРАБРАК

«Штучний ультрамарин виготовляється із сплаву каоліну з содою і сіркою...» Але все це чиста теорія. Ультрамарин, випущений Харківським промкомбінатом «Укоопторгметизу», нічого спільного ні з ультрамарином, ні з чистою теорією не має. Промкомбінатівська суміш підсиненого піску, щебеню й глини дала в сумі не ультрамарин, а ультрабрак, про що з сумом і сповіщаємо директора промкомбінату т. Палкіна та головного інженера т. Кравченка.

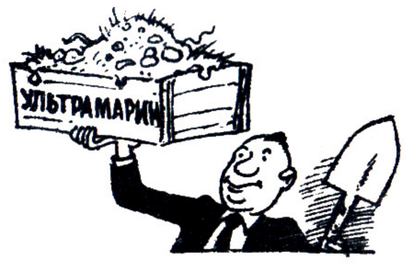

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Зайшли ми якось у магазин «Книгокультторгу» і прочитали:

Бумага промокательная
Изготовлено артелью «Киев-Полиграф»
по заказу Укр. конторы Главбумсбыта

Прочитали, повірили і купили. І гірко розчарувалися. Папір хороший... загортати оселедці.

Хотілося б, щоб керівники Української контори Головпапірзбуту і артілі «Київ-Поліграф» взяли цей папір на свої прес-пап'є. Що б вони тоді сказали?

М. ПОПОВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Голова Бірківської сільради В.-Багачанського району т. Махно має молоду дружину, яка заочно вчиться в педтехнікумі. Цього, на його думку, досить, щоб призначити її завідувати сільською бібліотекою. Але тут уже є кваліфікований працівник, організатор цієї бібліотеки, комсомолець т. Срібний, призначений райвідділом культосвітроботи.

— Як це так, — обурюється т. Махно, — щоб я та не міг влаштувати свою дружину там, де хочу?!

І влаштував. Звільнив т. Срібного, а на його місце незаконно посадив свою законну дружину.

Сподіваюся, дорогий Перче, що ти гаряче привітаєш т. Махна з цією знаменною подією в його сімейному житті.

Ф. ЖУЛИНСЬКИЙ,
директор обласного методичного кабінету культосвітроботи.
Полтавська область.

ДРУЖЕ НАШ, ПЕРЧЕ!

Можеш поздоровити жителів міста Старо-Костянтинова з легким паром.

Нарешті у нас запрацювала баня. Нарешті можна й помитися. Придбавши квитка за три карбованці, кожен, хто бажає помитися, може одержати в Старо-Костянтинівській бані 1 (одне) відро окропу. Дозволяється ще принести з собою із річки Случ пару відер холодної води.

Відомо, що в деяких банях необережні купальники змолівають від жари. Щоб уникнути таких прикрих випадків, ремонтники ще торік зняли в бані всі вікна і двері.

Незважаючи на такі вигоди, керівники нашої міськради чомусь ще й досі ні разу не відважились скористатися послугами бані. Може, ти, дорогий Перче, завітав би до нас і влаштував баню для керівників нашого міста. Хай попаряться!

А. ЗАБІЛЬСЬКИЙ. Д. ГРИНЬКО.

■

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи нам збудувати ще одну електростанцію в райцентрі — с. Яришеві. Гідроелектростанція на 35 кіловат, яка мала обслуговувати артіль ім. 17 партз'їзду та райцентр, будується вже 4 роки. На сьогодні вона поки що обслуговує тільки особисті потреби голови артілі т. Хребтовського: освітлює його старий будинок. Нового ще не освітлює. Новий будинок, який виводиться швидкісними методами з матеріалів гідростанції, буде готовий через 2—3 тижні. Лише тоді гідростанція дасть струм і цій новобудові.

Але в с. Яришеві, крім будинків Хребтовського, є ще будинки й установи, яким теж потрібен електричний струм. Допоможи, Перче, збудувати для цих будинків ще одну електростанцію.

В. ТЯГУЛЬСЬКИЙ.
Вінницька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 7 був опублікований фейлетон П. Афонського «Коли гасне шахтарська лампочка».

Секретар Сталінського обкому КП(б)У по пропаганді тов. Кигинько повідомив редакцію, що обком партії зобов'язав Горлівський міськком КП(б)У рішуче поліпшити політичну та культурно-освітню роботу серед гірників шахт «Кочегарка» та ім. Калініна. Облвідділу культосвітньої роботи запропоновано поліпшити діяльність шахтарських клубів, червоних кутків та бібліотек.

У Горлівському міському парку культури та відпочинку вже відремонтовано літній театр та естраду і встановлено кіноапаратуру. У бібліотеках шахт «Кочегарка» та ім. Калініна наведено порядок і додатково придбано на 5000 крб. художньої літератури.

* * *

Гр. К. І. Лосєва поскаржилася ПЕРЦЮ на те, що її колишній чоловік П. М. Яворович ухиляється від сплати аліментів на утримання дітей.

Прокурор Златопільського району (Кіровоградська обл.) тов. Мокряко повідомив, що за злісне ухиляння від сплати аліментів П.М. Яворович засуджений на 2 роки позбавлення волі.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

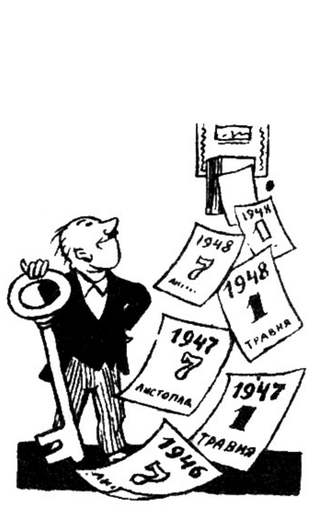

Віньковецька райспоживспілка стоїть на порозі великого відкриття. Стоїть уже з 1946 року і ніяк з того порога зійти не може. Не будемо інтригувати читача: йдеться про відкриття сільмагу в селі Женишківцях. Робота над цим відкриттям проходить за таким графіком:

Дата відкриття	Виконання
7 листопада 1946 р.	Перенесено на 1 травня 1947 р.
1 травня 1947 р.	Перенесено на 7 листопада 1947 р.
7 листопада 1947 р.	Перенесено на 1 травня 1948 р.
1 травня 1948 р.	Перенесено на 9 травня 1948 р.
9 травня 1948 р.	Перенесено на....?

Отже, Віньковецька райспоживспілка два з половиною роки міцно стоїть обома ногами на порозі великого відкриття. Стоїть, незважаючи на те, що в Женишківцях говорять, ніби стояти на порозі — погана прикмета: буде сварка.

К. ФЕДОРУК.
Кам'янець-Подільська область

ІДУЧИ НА ФУТБОЛ

Мал. В. Сірого

— Мамо, навіщо ти одягаєш вуаль? Тобі весь час буде здаватися, що м'яч у сітці.

ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ

ДЕШЕВО ПРОДАЄТЬСЯ
КАБІНЕТ
МІНІСТРІВ
Довідатися: Афіни, Софуліс і К°

БАСИ, БАРИТОНИ, ТЕНОРИ, АЛЬТИ Й ІНШІ ГОЛОСИ
купує до наступних президентських виборів
Фірма „Уолл-стріт".
Агентства: у Вашінгтоні, Чікаго, Балтіморі, Нью-Орлеані, Сан-Франціско, Лос-Анжелосі та інших містах і штатах.

Одержано першосортний
АМЕРИКАНСЬКИЙ
КЛЕЙ
ЧУДОВО ВІДНОВЛЮЄ РОЗКЛЕЄНІ СПРАВИ НІМЕЦЬКИХ МОНОПОЛІЙ.
!!! ЗЛИВА ПОДЯК !!!
Склади: Франкфурт/М. Резиденція Командуючого.

МІНЯЄМО
ПЕРЕКОНАННЯ
НА
АМЕРИКАНСЬКІ ДОЛАРИ
Міняльна контора Леона ЖУО
ПАРИЖ.

СПЕЦІАЛЬНА КОМІСІЯ ПАРЛАМЕНТУ
РОЗШУКУЄ
СОВІСТЬ, ЗАБУТУ Ж. БІДО
на Лондонській конференції шести держав.

Англія постачає арабам міни найновішого виробництва і в той же час лейбористський уряд лицемірно заявляє, начебто він прагне забезпечити мир у Палестині.

Мал. Бе-Ша

АНГЛІЙСЬКІ МІНИ

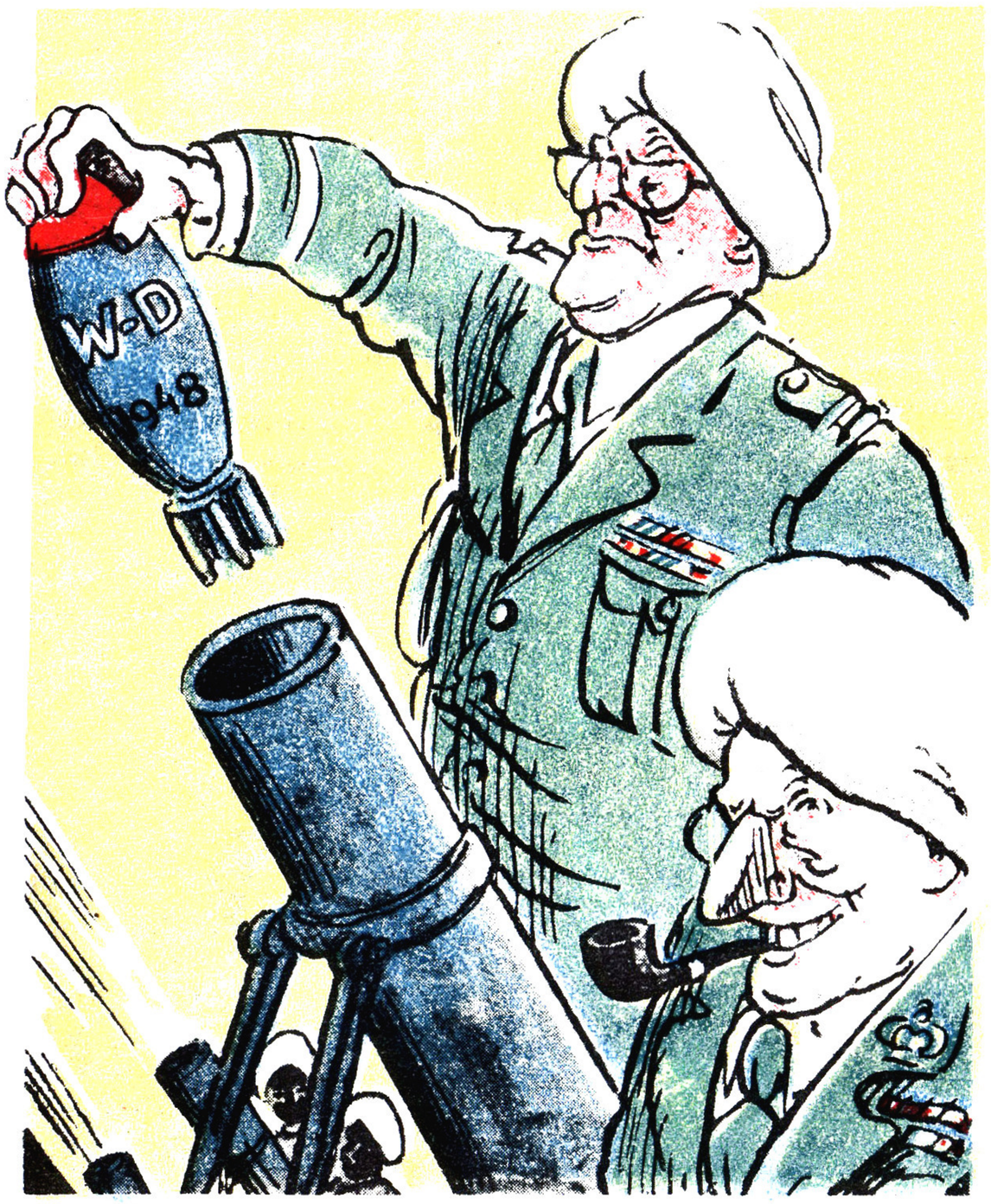

В ПАЛЕСТІНСЬКОМУ ПИТАННІ.

СЬОГОДНІ
у СОРБОННІ відбудеться
ПРИЛЮДНИЙ ДИСПУТ
НА ТЕМУ
„ЗРАДНИЦТВО на даному етапі".
Виступлять і поділяться досвідом: А. МАЛЬРО, БЛЮМ, РАМАДЬЄ, А. ЖИД, САРАГАТ та ін.

ХІМІЧНА ЧИСТКА військових мундирів від кривавих плям.
КРАЩІ ВІДГУКИ
з Палестіни й Греції.
Наша адреса:
ВЕСТМІНСТЕРСЬКЕ АБАТСТВО, ЛЕЙБОРИСТСЬКА ПАРЛАМЕНТСЬКА ФРАКЦІЯ.

Приймаємо в необмеженій кількості
УТИЛЬ:
ПОНОШЕНІ КОРОНИ, СТАРІ ТРОНИ, МІНІСТЕРСЬКІ ПОРТФЕЛІ, ЩО БУЛИ У ВЖИТКУ, А ТАКОЖ ПЕРЕМІЩЕНИХ КОРОЛІВ, МІНІСТРІВ І ДИПЛОМАТІВ з підмоченою репутацією.
Скупний пункт при держдепартаменті.
ВАШІНГТОН.

Керівники американського кіноконцерну
„XX століття — Фокс"
з глибоким сумом
ПОВІДОМЛЯЮТЬ
своїх родичів, постановників, режисерів і акторів про наглу смерть свого дорогого дітища — кінокартини „Залізна завіса", що сталась після короткого, але важкого тління. Труп небіжчиці зданий в анатомічний театр. Розтин тіла виявив атрофію мозку і голодну смерть. Бренні остатки наспіртовані і відправлені, як препарат, у музей хрещеного батька покійної, шефа таємної американської поліції містера Гувера.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 13 (144) (на украинском языке). Підписано до друку 29.VI 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 01899. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2183. Тираж 50.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com